

FABRIS kundër FRANCËS

(kërkesa nr. 16574/08)

21 korrik 2011

Dhomë e Madhe

të drejtat e trashëgimit midis vëllezërve dhe motrave brenda dhe jashtë martesë

I. Faktet kryesore

1. Kërkuesi, Henry Fabris, u lind në vitin 1943. Në kohën e ngjizjes së tij nëna e tij ishte martuar me Z. M., me të cilin ajo kishte dy fëmijë. Në vitin 1970 Z. dhe Znj M. nënshkruar një akt të ndarjes së pasurisë *inter vivos* duke e ndarë pronën e tyre ndërmjet dy fëmijëve të tyre të lindur prej martesës.

2. Në vitin 1983 - kur ai ishte 40 vjeç z. Fabris u shpall ligjërisht fëmija "jolegjitim" i zj. M. Pas vdekjes së nënës së tij në vitin 1994, ai kërkoi shfuqizimin e aktit të ndarjes të pasurisë *inter vivos*, duke pretenduar se i takonte një pjesë e barabartë pasurie me atë që u takonte fëmijëve të tjerë të nënës së tij. Gjykata vendase vendosi në vitin 2004 në favor të tij në bazë të neneve 8 dhe 14 të KEDNJ-së.

3. Fëmijët e lindur nga martesë e zj. M, apeluan dhe Gjykata e Apelit vendosi më 14 shkurt 2006 prishjen e vendimit të gjykatës më të ulët me arsyetimin se, sipas ligjit të vitit francez të 1972, pasuritë *inter vivos* të ndara para datës së hyrjes në fuqi të këtij ligji nuk mund të kundërshtoheshin dhe në rastin konkret akti i ndarjes *inter vivos* ishte nënshkruar në vitin 1970. Sipas Gjykatës së Apelit, kishte një justifikim objektiv dhe të arsyeshëm për këtë rregull në dritën e qëllimit legjitim të ndjekur, domethënë, garantimin e marrëdhënieve paqësore familjare duke siguruar të drejtat të përfituara në atë kontekst - ndonjëherë të përfituara prej shumë kohësh.

4. Një akim nga kërkuesi për shkak të ligjit u rrëzua në vitin 2007 nga Gjykata e Kasacionit, e cila vërejti se, në bazë të dispozitave kalimtare të ligjit të datës 3 dhjetor 2001, të drejtat e reja trashëgimore të fëmijëve "të lindur nga shkelja e kurorës" ishin të zbatueshme vetëm në lidhje me trashëgimin e çelur dhe ende të pa ndarë para 4 dhjetorit 2001. Gjykata gjeti se në rast konkret ndarja e pasurisë ishte bërë pas vdekjes së nënës së kërkuesit në vitin 1994. Pra, përpara datës 4 dhjetor 2001.

II. Vendimi i Gjykatës

5. Në vendimin e Dhomës të datës 21 korrik 2011, Gjykata u shpreh se nuk ka pasur shkelje të nenit 14 i shqyrtuar në lidhje me nenin 1 të Protokollit 1 të Konventës. Kërkuesi pretendoi para Dhomës së Madhe që dallimi në të drejta, bazuar mbi lindjen brenda ose jashtë kornizës martesore ishte një shkelje e të drejtës së tij për barazi, në kundërshtim me nenin 14 dhe të

drejtës së tij për gëzimin e pronës së tij, në kundërshtim me nenin 1 të Protokollit 1 të Konventës.

A. Në lidhje me nenin 14 marrë sëbashku me nenin 1 të Protokollit 1

6. Gjykata përsëriti se kërkohen arsye shumë të mëdha, që një dallim i bazuar në lindjen jashtë ose brenda martese për fëmijët mund të konsiderohet si i pajtueshëm me Konventën. Ligji mbi të cilën trajtimi i kërkuesit u bazua, e kufizonte të drejtën e trashëgimisë të fëmijëve "të lindur nga shkelja e kurorës". Kështu, arsyeja e vetme për dallim në trajtim ishte se kërkuesi ishte fëmijë i lindur jashtë martese.

7. Ndërkohë, që do të shqyrtojë se deri në çfarë masë diferenca në fjalë në trajtimin e kërkuesit ndiqte një qëllim legjitim, Gjykata vërejti se Franca kishte rishikuar legjislacionin e saj në përputhje me parimin e Konventës për mosdiskriminimin e fëmijëve bazuar në lindje. Gjykata e përshëndeti këtë ndryshim. Ajo gjithashtu vërejti se, mbrojtja e të drejtave të fituara mund t'i shërbejë interesit të sigurisë juridike. Në fakt, qeveria kishte argumentuar se, shqetësimi për të mos cenuar të drejtat e fituara nga trashëgimtarët justifikonte kufizimin e efektin prapaveprues të ligjit të vitit 2001 për trashëgimin që nuk shtrihej edhe mbi ndarjet e pasurisë deri në atë datë . Sipas mendimit të Gjykatës, ky ishte një qëllimi legjitim i aftë për të justifikuar dallimin në trajtim në rastin konkret.

8. Gjykata më pas shqyrtoi proporcionalitetin e masave. Ajo konsideroi se, gjysmë-vëllai dhe gjysmë-motra e kërkuesit ishin në dijeni - ose duhet të kishin qenë - se të drejtat e tyre mund të kundërshtoheshin. Ata duhet të kenë ditur se, gjysmë-vëllai i tyre kishte deri në vitin 1999 të drejtë për të kërkuar pjesën e tij në pasuri. Kërkuesi nuk ishte një pasardhës ekzistenca e të cilit ishte e panjohur për ta, pasi ai kishte qenë i njohur si fëmijë i lindur jashtë martese nga nëna e tyre në vitin 1983. Prandaj, Gjykata çmoi se, qëllimi legjitim për mbrojtjen e drejtave të trashëgimisë të gjysmë-vëllait dhe gjysmë-motrës së kërkuesit nuk ishte aq serioz sa të justifikonin refuzimin e dhënies së një pjese të pasurisë së nënës së tij kërkuesit.

9. Gjykata më tej vuri në dukje se, edhe në sytë e autoriteteve kombëtare, pretendimet e trashëgimtarëve të cilët ishin përfituesit e një ndarjeje *inter vivos* të pasurisë nuk duheshin mbrojtur në të gjitha rrethanat, pasi në bazë të së drejtës franceze kërkesa e një fëmije të lindur nga martesa pas ndarjes së pasurisë *inter vivos* apo të përjashtuar nga një ndarje e tillë nuk do t'i deklarohet e papranueshme.

10. Gjykata nuk i konsideroi këto masa në proporcion me qëllimin legjitim të ndjekur nga kufizimi i së drejtës vendosur me ligj. Prandaj, Gjykata konstatoi shkelje të nenit 14 i shqyrtuar në lidhje me nenin 1 të Protokollit 1 të Konventës në favor të kërkuesit. Gjykata nuk e konsideroi të nevojshme shqyrtimin veçmas të pretendimit të kërkuesit sipas nenit 8.

B. Në lidhje me nenin 41

11. Gjykata konstatoi se, çështja e shpërblimit të drejtë nuk ishte gati për vendim dhe e rezervoi atë për vendimin në një fazë të mëvonshme.

